

Abstrakt

Předkládaná práce se zaměřuje na problematiku veřejných prostranství. Veřejná prostranství jsou definována v zákoně o obcích a v zákoně o hlavním městě Praze a jsou jimi všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Je to jediná definice v českém právním řádu a mnohé další normy se na ni odkazují. Hlavním účelem veřejných prostranství je obecné užívání, proto právní normy upravují též mantinely různých činností na veřejných prostranstvích. Stávající právní úprava je spíše stručná a ani odborná literatura se tématem zatím dostatečně nezabývá. Cílem práce je shrnout právní úpravu veřejných prostranství a regulaci činností na nich a identifikovat problémy či nejasnosti, které z nedostatečné právní úpravy vyvstávají.

První část práce se zabývá vymezením pojmu veřejné prostranství a jeho historií, problematikou vzniku a zániku veřejných prostranství. Legální definice vymezuje veřejné prostranství pomocí vyjmenování konkrétních typů prostor a odkazem na společný znak, kterým je obecná přístupnost. Zdůrazňuje, že vlastnictví není pro vymezení veřejných prostranství určující.

Finanční aspekty užívání veřejného prostranství jsou náplní druhé části. Základní platbou je místní poplatek za užívání veřejného prostranství, který je ukotven v zákoně o místních poplatcích. Bližší úprava je svěřena obcím formou obecně závazných vyhlášek. Vedle veřejnoprávní platby místního poplatku přichází při užívání veřejného prostranství do úvahy též soukromoprávní platba nájemného, nebo povinnost obce vyplatit vlastníkovu náhradu za bezdůvodné obohacení za užívání veřejného prostranství.

Třetí část popisuje různé činnosti, které jsou obvykle na veřejných prostranstvích regulovány různými právními předpisy, ať již přímo zákonem, vyhláškami obcí nebo nařízeními. Zaměřuje se také na možnosti, jaké mají obce, pokud se rozhodnou danou činnost regulovat samy.

Čtvrtá část je věnována ochraně veřejných prostranství prostřednictvím úpravy v zákoně o přestupcích, tedy přestupkům zabránění a znečištění veřejného prostranství.

V závěru práce jsou shrnuty hlavní nedostatky právní úpravy veřejných prostranství, které autorka identifikovala.